

Izhaja po
dvakrat na mesec ali 24 krat
na leto v Ljubljani, kedar ga
prebere in ne konfiscira
policija.

Vrednik Jakob Alešovec.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po
15 kr. v administraciji, Ključaničarske ulice (pod mestnim
trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Velja
celo leto 3 gld., pol leta 1 gld.
50 kr. in četrt leta 80 kr. za
vsacega brez ozira na stan,
narodnost in vero.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Kako se iz komarja naredi konj.

Poduk za nemčurske pisune, ki grdiyo našo deželo pred svetom.

I.

V kaki kmetiški vasi se surov pijanec, ki je žganja do grla sit, zadere nad memogredočim gosposkim človekom in morda tudi od daleč vrže kak kamen za njim. To zvé nemčursk dopisun in kmalu se bero sledeče novice po domačih in unanjih Slovanom sovražnih časnikih.

Časnik A. Zopet imamo zaznamovati dogodbo, kakoršnih je po Slovenskem čedalje več, kar se je jel šopiriti tisti nacijski švindel. V vasi M. je namreč včeraj napadla pijana druhal z vilami, sekirami in koli oboroženih kmetov mirno memo gredočo družbo meščanov. Natančnejih poročil še nimamo, pa se jih že naprej bojimo.

Časnik B. Naš vseskozi zanesljivi dopisnik iz L. nam poroča dogodbo, kakoršne smo navajeni slišati do zdaj samo iz Afrike od ljudi, ki še drug družega jedo. Družba mirnih meščanov je bila v vasi M. od dobro organizirane in oborožene druhali napadena. Ker se ni hotela dati kar z lepo pobiti, se je vnel hud boj in le enemu se je posrečilo uiti tolovajem. Vse druge so strašno razmesarili, posebno pa ženske. Vodji te druhali sta bila — tako se govori — fajmošter in kaplan, ki sta ob volitvah narodno volila in sploh zmiraj hujskata zoper nemškutarje in tujce.

Časnik C. Vsi listi so polni novic o zverinskem napadu meščanov v vasi M. Zdaj se je zvedelo, da načelnika vsega tega nista bila samo fanatični fajmošter in kaplan, ampak napad je bil organiziran iz glavnega mesta po posebnem odboru, ki je tudi prej volitve vodil. Tukaj bo pač treba ostro ravnati s krivimi, da postane dežela zopet varna, ker zdaj si noben človek še podnevi več s hiše ne upa.

Časnik E. O grozni dogodbi v M. prihajajo na dan čedalje mikavnejše novice. Že zadnjič smo poročali, da je napad bil osnovan po glavnem narodnem odboru, na čegar čelu je znani rogovilež dr. Bleiweis. Danes zamoremo pridati novico, da so se našla pisma, iz katerih je razvidno da so se isti dan nameravale še vse druge reči. Zdaj je

vendar čas temu slovenskemu švindelnju trdo na noge stopiti, kajti če se to ne zgodi, ne bo noben pošten človek več varen premoženja in življenja.

Časnik F. Na Kranjskem je vse v velikem strahu, ker zdaj je očitno, da se je isti dan, ko se je v vasi M. godilo ono strašno klanje, nameraval napad na vse tako črtene tujce in nemškutarje, glavni vodje vsega so bili deželni in državni poslanci. Zakaj se ta nova „Jernejeva noč“ ni pričela, nam še ni znano. Vse, kar ni narodnega, beži iz dežele, da bi ušlo krvavemu klanju. Čudno le, da vlada vse to mirno gleda. Kdaj bi bila morala že poloviti vse narodne vodje, duhovščino in časnikarje!

Časnik G. Iz Kranjskega zvemo, da je tako nevarno tam, da si noben gosposki človek še podnevi ne upa deset korakov daleč iz hiše, če nima v vsaki roki po pet revolverjev, čez ramo pet pušek in za pasom polno sabelj in nožev in okoli sebe vsaj deset žandarjev. Kako ljudstvo je tam, se vidi že iz tega, kar nam poroča naš zanesljivi dopisnik, namreč, da je komaj dve leti star otrok, po branji slovenskih časnikov zdivján, napadel celó družbo meščanov in vse do zadnjega neusmiljeno poklal. Nam se to nič čudno ne zdi v deželi, kjer je mogoče, da pri volitvah propadejo vsi liberalni kandidati.

II.

Par veselih in nekoliko vinjenih fantov gre memo Dežmanove hiše ponoči pevajoč. Dežman ima slabo vest in malo spi, zato sliši to in misli, da mu napravijo mačjo godbo, in kmalu je brati po raznih časnikih to dogodbo blizo takole nališpano in raztegnjeno.

Časnik A. (Veličanstveno razžaljenje.) Ono noč se je pripetilo nekaj tako veleizdajskega, da si še povedati ne upamo. Pred hišo najčastitljivejšega moža — na Turškem bi imel že davno priimek „hadži“ — je neka druhal, bili so gotovo študentje, delala tak hrup, da častitljivi mož ni mogel spati. Hudodelnikom, po slovenskih časnikih in svojih profesorjih nahujskanim, je policija že za petami in nadjati se je, da bo vsacega, brž ko ga dobi, obesila kolikor mogoče visoko.

Časnik P. Iz Ljubljane se nam poroča nekaj, kar je zopet očiten dokaz, kam meri tista narodna stranka in kakšen sad rodi njeno veleizdajsko početje. Tolovajska druhal, med katero je bilo gotovo nekoliko državnih in deželnih poslancev, duhovnov in slovenskih časnikarjev, je napravila ponoči pred hišo nekega vsakemu nemčurju svetega možaka ustavaške stranke tak ropot, da so ljudje mislili, da bo sodni dan. Zbudili so se celó mrtvi pri sv. Krištofu, vstali iz svojih grobov in prišli gledat, kaj je. Teh so se rogovileži vstrašili in razpršili se na vse kraje. Dokler ne bo zadnji narodni slepar obešen, ne bo v Ljubljani človek življenja si svest.

Časnik C. Iz Ljubljane, kjer so pri volitvah narodnjaki zmagali, se nam poroča že o žalostnih in pogubljivih nasledkih te zmage. Žganja in druge pijače, kakoršno pije le najnižji svet, do grla pijana druhal študentov, profesorjev, poslancev, duhovnov, časnikarjev itd. je ponoči prihrula pred hišo najvzvišenejšega moža vse kranjske dežele in jela razsajati tako, da je bila v dveh minutah hiša razdjana do tal in se zdaj več ne pozná, kje je stala. Sveti mož je na pol nag komaj pete odnesel. Tako se bo godilo, dokler ne bo v Ljubljani več policajev ko drugih ljudi, in dokler ne bo vsak vodja Slovencev posebej na verigi priklenjen.

Časnik D. Sad narodne zmage v Ljubljani se že kaže. Poroča se nam, da je divja druhal, sestavljena iz najviših narodnjakov, razdjavši hišo najspoštovanejšega moža na Kranjskem, kateremu se že vsak kmet na tri ure daleč s spoštovanjem odkriva, razkropila se potem po mestu in razdjala hiše vseh nemškutarjev v manj ko četrt ure tako, da ni kamen na kamnu ostal. A s tem krvooločna druhal ni bila še nasitena, marveč je še vse nemškutarje, kar jih je mogla vjeti, na meh odrlo, potem pa jih izgnala brez kože z mesta po svetu. Koliko je tega kriv grof Taaffe, ki ni hotel, da bi se bili uradniki vtikali v volitve, to naj presodi on sam, mi si ne upamo.

Krišpin Krišpovič.

Tisučprv vsedaj po tistih državno-zborskih volitev od vsakako opravičljivega zanimanja oddahnišči se sedim izuzij zgolj človeškega trupla lenobne navajenosti v te kavarne dobička iskajočega in ljudem vsako zabavanje ponujajočega namena prostorih beróč slovečega časnika politične barve prvega uvodnega članka kolikor toliko zanimivij začetek, ka ubašé mojih mladih letij prijatelj namerij svojih uže upokojenih nogij stare korake naravnost protij mojij nič hudega nadejajočij se osebnostij in nekega časnika stran moleč mij izuspustij izuzij svojih ustij besede sledečega staveka popolne pravilnostij.

„Nego Krišpin Krišpovič, tij sij starokopitnež!“

Na kar jaz svoj časnik odloživšij vzrastem predij njim in svoje paljce težji del kvijšku vzdignivšij zahitevam od njega utemljenja te vsakako raziljive trditve s sledečim vprašajočim stavekom:

„Končij zakaj sem starokopitnež?“

„Kajtij piščeš in govoriš starinsko slovenščino.“

Nego ubašé jaz starinsko slovenščino — jaz kij se tako trudim prisvojiti sij vsakega slovenskega pisatelja novo besedo, obliko in pisavo, ka nobene memo izuspustiti ne upam sij, jaz bij bil zaostal v slovenskem jezikoslovijij?!

Taj moj prijatelj pakij mij pomolij v roki njegovij nahajajočega se lista stran in dá mojim očem ugodno priliko bratij na belem papirji sledečij črnij stavek:

„U bodedo pisali namestu v.“

Sem jaz brzih očij utopivšij se v tega sestaveka notranje skrivnostij in — kolijko sem v tem napredoval, naj pokaže sledečij izigled izuzij moje jezikoslovske zaloge.

„U Uerboucu, ker je en grad lublanskiga škofa ležijoč medij Drejtu inu Sauinu, tu je u sauinski dolini inu nad timu gradam je stoječ en klujšter tih munihou inu u timu klujštru stanuje ta učeni M. Pohlin II., ki ne pije uina, če bi bu z „v“ pisanu.

U timu Uerboucu je en uečer peršua ena lukaua lisica inu je skoz te urata pogledou inu je zdajci uidua, de je u temu kurniku ena siua kokuš. Inu ta lisica je hitro suojo guauo u te urata utaknila, ali ona se je strašnu golufala, kir je kmalu uidua, de je tu le ena siua stara cuna zauita. Inu per tej priči so ti louci priureli inu so to staro lisico ujeli inu so jo ubelili inu per žiuemu ognju usmodili inu spekli inu usi so jo užili. Inu so se prau ueselili, de so tak enkrat en useu dan učakali. Kir jest uejm, de uas bude ta muja narnouejša nouica prau zelú razueselila, zatu rauun sem jo zapisau, čerauen je blu prau dežeunu ureme tačas.“

Taka bode toraj pisava slovenska najnovejša dôbe in nij se batij, da bij jo slavni državni pravdnik konfisciral, kakor tega ubozega „Brenceljna“, kedarkolij se mu neuščečen bitij usoja, — kar pa nikdar, nikomur in nikakorkolij zadržek bitij ne more, da si ga vsak naročiti utegne, kedar, kamor in za kolikor časa tim voljo čim drobijža ima.

Za tatove in druge hudodelnike.

V nekem mestu — pa ne v Ljubljani — je živel mož — pa ne Dežman — ki je bil zavoljo svojega obnašanja pri večini mesta tako priljubljen, da se je zavoljo svoje slabe vesti vedno bal kakih škandalov pred svojo hišo. Kedar je imel zato kak poseben vzrok, je naznanil to policiji, in ker je bil župan dober prijatelj njegov in tudi privrženec mameluške stranke, je za take slučaje rad dovolil mu toliko policajev, kolikor se mu jih je potrebno zdelo, da so bili deloma v veži skriti, deloma pa okrog njegove hiše nastavljeni.

V tistem mestu je bila pa tudi neka stranka, ktere politični namen je bil — krasti. Ta stranka ni bila po ustavi in postavi dovoljena, svojih shodov tudi ni naznanjala ne politični oblasti, ne policiji, marveč imela jih je le skrivaj; tudi ni vsa skupno delala, vsak je porabil za svoje namene priliko, kedar in kjer se mu je ponudila, po načelu: „da človek naj ne hodi svoji sreči nikdar s poti.“ Tako je storila tu in tam kaj, kar je policijo spravilo na noge zá-njo, a ta je le malokdaj kterege vjela.

Nekega dne dobi gori omenjeni — ali marveč ne omenjeni — mož pismo, v katerem se mu naznani, da mu bodo ponoči okna pobili in razgrajali pred njegovo hišo. Mož z dobro vestjo nese to pismo na policijo in dobí res močno stražo v hišo in okoli nje. Straža čaka in čaka, a ne prikaže se ne živa duša in tako odide policija zjutraj, ko se dan naredi, z zavestjo, da zavoljo nje ni bilo nobenega škandala.

Na vse zgodaj pa prileti trgovec iz nasprotnega dela mesta naznanjat policiji, da so ponoči tatovje vso njegovo zalogo pokradli in na vozovih odpeljali.

Kako so to mogli?

Zato, ker ni bilo nobenega policaja tam.

Zakaj ni bilo tam nobenega policaja?

Zato, ker so zviti tatovi s svojim pismom vse zvabili k hiši onega spoštovanega moža.

In nauk? Vsak si ga lahko sam sestavi.

Imena nekterih mož,

ki so se pri zadnji volitvi posebno odlikovali.

„Brenceljnu“ je z več krajev došla prošnja naj bi naznanil tiste možake, ki so, čeravno imajo svoj zaslužek kolikor toliko ali celo po večem od Slovencev, o zadnji volitvi vendar le svoj glas dali Dežmanu ali še celo za-nj noge in jezik brusili. Taki prošnji „Brencelj“ ne more zapreti svojih ušes, toraj začne danes z zapisnikom nekterih, da jih bode ljudstvo znalo ceniti.

Albin Achtschin (se izgovori kakor bi kihnil), ključar in še marsikaj družega v krojaških ulicah. Izdeluje razna železna ognjišča, na katerih se dá prav dobro kuhati nemčurska kultura, razen tega je večni kandidat nemčurjev za kar koli in je zato že velikokrat padel. Pri zadnji volitvi je dvoje čevlje stgal in si jezik prehladil za Dežmana.

Karol Hinterlechner, izprašani čevljár ne daleč od tega za vodo. Izdeluje posebno rad duhovnom čevlje, pa tudi nemškutarjem in še celo pe kmetih jih prodaja. Bi bil morda dober človek, pa ga tlači nemčurska mora (Mahr) in tako ga ne spraviš volit Slovencev, če bi ga štirim konjem na rep privezal.

J. M. Schmidt, štacunar v špitalskih ulicah ravno na voglu lingarjevih. Spredej prodaja različno drobno blago, posebno igrače za majhne in velike otroke, pa tudi rad pomaga z denarjem ljudem iz zadrege za prav krščanske obresti, ker več ko 60 od 100 menda ne zahteva. Zadej ima poseben oddelek za take kupčije, ki pa je o volitvah služil tudi za skrivne nemčurske shode. Slovencev ne mara, pač pa njih denar.

J. Röger na Poljanah tik šentpeterskega predmestja mu je v vsem drugem podoben, le da tržuje s špecerij-skim blagom.

Anton Gnjezda, slavni in znani kavarnar in lastnik „hotela pri Slonu“, kamor med drugimi zahaja tudi veliko duhovnov. Domá je z Idrije, toraj Dežmanov rojak. Tega ob volitvah ni domá ali pa se tako zmuzne. Slovencev ne obraja, pač pa za denar dobé pri njem vse, kar ima.

Rexinger pod Trančo, prodaja očale, barometerje, daljno- in drobnogleda in druge enake reči, razen tega pa tudi robate besede slovenskim agitatorjem češ, da kot nemec in jud mora nemčurje voliti.

Za zdaj bodijo omenjeni le ti, drugič pridejo na vrsto drugi, pozneje pa tisti, ki imajo razen dobrega blaga tudi narodno srce in to o vsaki priliki pokažejo.

Starinoslovsko.

Te dni so imeli v Ljubljani starinoslovci svoj shod, pri katerem so se pogovarjali o starinskih, po Kranjskem izkopanih rečeh ter so ugibali, za kaj so rabili jih prebivalci in kaki ljudje so bili.

„Brenceljna“ je to napeljalo do premišljevanja, kake reči bodo čez 4000 let skopali naši potomci za nami in kaj bodo mislili o teh rečeh in o ljudeh, ki so jih rabili. Morda se ne moti, če že nekoliko naprej pové, kaj bo za nami izkopano in kaj se bo tedanjim starinoslovcem zdelo o tem.

1. *Kos „prokletih grabelj“ s polomanimi zobmi.* Mislili bodo, da je to čeljust kakega krokodila, ki si je zobe polomil, ko je hotel požreti ves narod.

2. *Kos papirja popisane s Šmerlingovim volilnim redom.* Temu se bodo čudili, da je mogel toliko časa biti veljaven, ker krivice še ne bo rja snedla.

3. *Vestenečkova šolska postava.* Od te bodo našli le

platnice iz svinjskega usnja in ugibali, kaj čudnega je bilo zavitega v njih.

4. *Obširne obroče in med njimi debelo bučo.* Morda bo kak učenjak rekel, da so to ostanki kamniškega župana Johana Keceljna.

5. *Š. 19.* Papir, na katerem ga bodo našli, bo razpadel brž, ko se ga bodo dotaknili. Zato bodo brž uganili, da ni bil ta paragraf nikdar nikjer drugje, ko na papirji.

6. *Velika kamenita posoda, popolnoma nepoškodovana in zabita, z napisom: „Enakopravnost Slovencev z drugimi narodi.“* V posodi ne bo nič, zato bodo tudi koj uganili, da nikdar ni bilo nič v nji.

7. *Posoda z napisom „Tagblatt.“* V posodi ne bo nič družega ko blato, toraj bodo vedeli, za kaj je bil ta list.

8. *Par strganih podplatov.* Spoznali bodo naglo, da ne morejo družega biti ko ostanki čevljev kakega nemčurskega agitatorja.

9. *Prazna možnja in zraven pero.* Précej bodo uganili da so to ostanki slovenskega časnikarja ali pisatelja sploh.

10. *Poln sod denarja in zraven dobro ohranjeno truplo, a brez srca in vesti.* „To ne more družega biti — bodo rekli — kakor ostanki človeka, ki je za denar oboje ono prodal.“

11. *Dve meri — ena pravična, druga krivična.* Učenjaki bodo mislili, da se je z eno merilo drugim, z drugo pa Slovencev.

12. *Velika posoda brez dna.* Po natančnih preiskavah bodo učenjaki razsodili, da dna nikdar ni imela in da je zato morala biti kaka državna kasa, v katero so ljudje davek nosili.

13. *Kostišče neke živali, ki ni tič ne miš.* Učenjaki bodo morda spoznali, da je bil to človek, ki je bil „Slovenec le v srcu.“

14. *Prazna čepinja na dolgem drogu.* Morda bodo starinoslovci izrekli, da so to ostanki deželnega šolskega nadzornika Pirkarja.

15. *Veliko drugih praznih čepinj s pripognjenim hrbtancem.* Obsodili jih bodo za učitelje, ki so se njemu vklanjali.

16. *Prazna obleka opata celjskega.* Učenjaki bodo rekli, da je to, kar je v nji bilo, segnjilo, ker ni bilo nič vredno.

Z Olimpa.

Dragi mi „Brencelj“!

Ne morem, da bi Ti ne poročal nekaj, kar se je te dni pri nas zgodilo.

Ravno smo bili na kegljišči, kjer nam, kakor veš, tisti vaš bivši deželni predsednik Auerseprg še zmiraj keglje postavlja, kar pride naš vratar in prinese vizitno karto, na kateri je brati tiskano: „Dr. Adalbert Krauss, k. k. Bezirksrichter.“ Spodaj je bilo pripisano „Slovenec.“

Costa ki je imel ravno kroglo v roki, jo vrže stran in praša vratarja:

„Kaj hoče ta pri nas? Na zadnje bi bil vsak rad Slovenec. Naj le zunaj ostane ta renegat.“

Na to pristopim jaz in pravim:

„Veste kaj, prijatelji, to je tisti, po katerem je „Brencelj“ imenoval vse tiste „Kravsove“, ki mu niso hoteli naročnine plačati. Če se izkaže z „Brenceljnov“ pobotnico, da je svoj dolg poravnal, naj bo, pustimo ga not, bo pa keglje postavljaj, kedar bo Auersperg pretruden.“

Ta moj nasvet je vsem po volji, tudi vratar prikima, in tako gremo vsi do vrat, ktera vratar na pol odpre; potem reče tujcu:

„Prebivalci tega raja so sklenili, da ne sprejmo med se nobenega narodnega odpadnika ali renegata. Vendar pri tebi bo izjema, smel boš keglje postavljati jim, če se izkažeš s pobotnico, da si plačal „Brenceljnu“ svoj dolg.“

Na to revež seže in išče po vseh žepih, a pobotnice ni in ni je. V tem pa pristopi še Toman in prša:

„Je li, ti si tisti, ki si v narodni Loki tako strašno agitiral za nemčurja in ki si hotel sam postati nemčursk poslanec?“

Kravs, ki ne more najti pobotnice „Brenceljnove“ in tudi na zadnje vprašanje dati nobenega odgovora, spreminja vse barve, a vratar nevoljen mu zaloputne vrata rekoč: „Kedar se boš opravičiti mogel, pa zopet potrkaj. Za neznačajneže pri nas ni prostora.“

Tako je revše, ki je na zemlji hotelo plezati po nemčurski lojtri hitreje kvišku, zdaj v vsakem vremenu pred vratmi in če mu Ti ne pošlješ pobotnice in se tudi pred Tomanom ne bo moglo opravičiti, bo pred vratmi skoprnelo, zmrznilo, stopilo ali speklo se.

To sem Ti hotel sporočiti v naglici.

Ves Tvoj

Miroslav.

Mestom in trgom na Slovenskem po volitvah.

Ljubljana zala,
Ti si oprala
Maroge črne prejšnjih let.
Zdaj še le glava
Poštena, prava
Dežel slovenskih si zopet.
Ljubljana mila,
Ti, ki zlomila
„Prokletih grabelj“ si zobé;
Bodi vesela
Zdaj zopet „bela“,
Dežele narodno srcé.

Pozdravljen predragi mi Kamnik,
Zavrgel nemčurski si slamnik,
Odslej bode „štruklje“ le Kecelj lovil,
Iz repe „zak-uro“ nemčur le dobil.

Oj Kranj ti starodavni,
Med mesti zmiraj slavni
Slovenčem bil v povzdigo,
Nemčurju dal si — „figo.“

Tržičani, stare koklje,
Nosijo nemčurske coklje,
Štokljajo le za Dežmanom,
Izdajajo slovenski dom.

Radoljčani
So razklani
Na enaka kosa dva, —
Veliko to pač ne velja.

In ti Loka, mesto ti gorenjsko,
Pol nemčursko in le pol slovensko!
Iz Kranja „figo“ boš dobila,
Da odslej „na pol“ jo boš delila.

Vrhnika — no, kar obljubila,
Je pošteno res storila.
Pokazala, da nemčurček
Je le peti, šesti jurček.

Ti Idrija si pa pokazala,
Kje zibélj je Dežmana stala.
Le godi na nemčurski „škat“,
Dok ne pride pó-te — škrt.

Postojna, kam si narodnost li djala?
Si mar jezičnemu Deu-u jo prodala?
Nekdaj si kraj slovenski b'la goreč,
A zdaj Slovencev je le eden več!

Oh Lož prekrasni, ti edini
Si mest v slovenski domovini,
Kjer za nemčurja glasa ni,
Če okrog tebe se lovi.

Ribnica, rešeto tvoje bilo slabo delo,
Ker je lukinj zdaj premalo pač imelo,
Da je nemčurjev v tolikem številu
Ostalo še za pleve — na cedilu.

Gottscheer, nix hoch — nieder!
Ihr seid mir saub're Brüder;
Ihr wollet sein doch Krainer,
Wer euch das glaubt? wohl keiner.

Črnomáljci vrli ste možaki,
Osle kazete nemčurski spaki,
Enajst je še nemčurskih klinov,
Strahopetcev in Pavlinov.

Le majhno mesto je Metlika,
A vendar krepka korenika.
Ne Daniel in ne Hess, župán,
Ne sprav'ta je v nemčursko strán.

Ti Novomesto, ti si spaka,
Prav čudna res nemčurska sraka.
Le bodi to, pa varuj se,
Da tuj te skopec ne požre.

Kostanjeveca zopet domača,
Pošteno vrlo se obrača;
Čeravno rogovili Gač,
Ne mara več nemčurskih hlač.

Mesto Krško napreduje,
Če prav Hočevar mogočuje,
Še enkrat toliko ko je,
Pa bo domače vse, vse, vse!

Na Štajarskem je Celje mlaka,
V kateri polno žab nemčurskih kvaka.
In med njimi s srede blata
Gleda glava celjskega opata.

Ti Gorica
Čudna Mica;
Za dva si ženina se pulila,
Potém si pa tretjega dobila.

Opravičevanje.

Kakor slišim, so med drugimi tujci, ki so v Ljubljani našli svoj kruh, na dan volitve na rotovži pogrešali narodnjaki tudi mene, kakor do zdaj vselej.

Tem bodi odgovorjeno to, da jaz pri svojih obilnih opravilih nimam časa za pota, ki nič ne nesó.

A. Förster,

pevovodja stolne cerkve v Ljubljani.

 Ta pot je izfrčal „Brencelj“ brez podobe na zadnji strani, ker je risarju ni bilo mogoče narediti. Zato je pa obilno družega blaga. Temu izgovoru pripne „Brencelj“ staro prošnjo do kasnih p. n. naročnikov, naj bi ne pozabili seči v mošnjo, kedar je čas, da se mu ne skrha zélo.